

dustriens Vedkommende, at den faar Lagrene tømt, og det kan ogsaa have sin Betydning. Men det kan altsaa gaa, uden at Samfundet rystes i sin Grundvold. Men kan man standse Landbrugseksporten, kan man hindre den Tilgang til Landet af 3 Mill. Kr. netto daglig? Saa er der den Mulighed, at det kan gaa, som Hr. Lyngsie spaaede: Kronen ned til at være 10 Ø. værd.

Landbruget holdt sig fuldkommen neutralt i denne Strid, og da man udstrakte Transportstrejken til Landbruget, indladede Landbruget ganske stiltfærdigt selv sine Varer i Skibene, hvilket man skulde synes var en uangribelig Stilling og ganske i sin Orden. Men saa skete der det, at det ærede Medlem Hr. Drachmann lige efter Kampens Ophør rettede et fnysende Angreb mod Landbrugets Andelselskaber, fordi de ikke havde været med i Kampen mod Arbejderne. Det ærede Medlem Hr. Drachmann kaldte os Marodører — Marodører er de Soldater, der gaar bagefter Hæren for at plyndre, og noget mere haanende og nedsættende Udtryk kunde det ærede Medlem vel neppe finde paa —, og vi blev kaldt Lockoutbrydere, skønt vi slet ikke havde været med i Striden — til alt Held for Samfundet. Thi det er jo saaledes, at de almindelige Industrier kan lukke Dørene under saadan en Kamp; saa er alt dødt, saa sker der ingenting, saa ligger det hele hen. Men den Landbrugsindustri, der betyder noget, kan ikke saadan standse, den maa gaa sin Gang, Produktionen af Mælk, af Flæsk og af Æg hører ikke op, fordi nogle Organisationer slaas, Koen bliver ved at give Mælk, Grisen vokser, og Hønen lægger Æg uden Hensyn til de Begivenheder, der foregaar paa et andet Omraade. Den Industri maa gaa sin Gang alligevel, det er den store Forskel mellem den almindelige Storindustri og Landbrugets Industri, og derfor kan vi ikke i Landbrugsindustrien tage en saadan Arbejdskamp, som der er ført indenfor de andre Industrier.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger tolkede paa en saa tydelig Maade sine Ønsker om Toldbeskyttelse og alt, hvad dertil hører, og formanede os til at holde sammen o. s. v. Det er meget pænt. Det ærede Medlem Hr. Fibiger sagde, at jeg paa Delegeretmødet havde angrebet Industrien. Jeg skal, med den højtærede Formands Tilladelse, citere nogle Linier af det, jeg udtalte om denne Sag. Efter at jeg havde talt om Strejken og Strejkens Forløb, Strejkekampen, sagde jeg: „I

denne Forbindelse vil jeg nævne en Artikel, som Folketingsmand Drachmann skrev i „Berlingske Tidende“ for 3. Juli 1925, kort efter at der var sluttet Forlig. Hr. Drachmann er Industriens Talerør i Rigsdagen, d. v. s. den toldbeskyttede Industri, den, der altid vil have mere og mere Told — disse Kraftkarle, der vil føre aktiv Handelspolitik, og som kræver Guld-told, naar det gælder at hindre Kronens Fald, og ogsaa kræver Guld-told, naar det gælder at hindre dens for hurtige Stigning! Dog tror jeg ikke, at nogen betydende Mand indenfor Industrien vilde lagt Navn til en saadan Artikel.“

Denne Artikel forekommer mig at være et voldsomt og fuldkommen uberettiget Overfald. Det nytter jo ikke, at det ærede Medlem Hr. Fibiger — og maaske ogsaa det ærede Medlem Hr. Drachmann — vil sige, at han har ikke tænkt paa Smøringindustrien, Flæskeproduktionen eller Ægproduktionen; thi naar man taler om Landbrugsindustrien, saa er det den, der betyder noget. Der er i den Artikel slet ikke nævnt det mindste om Cementfabrikkerne eller Rebslagerierne eller Skotøjsfabrikkerne, eller hvad det er, og tilmed er det Industrier, som paa ingen Maade kan siges at være Landbrugsindustrier; Brugsforeningerne har haft saadan nogle Fabrikker som Andels-cementfabrikken, men det er en kendt Sag, at det langtfra er Landmænd, der er ene om det, det kan ikke kaldes en Landbrugsindustri. Men vi kan ikke i Landbruget tage saadanne Arbejderkampe som i andre Industrier, fordi den danske Landbrugsindustri er saa væsensforskellig fra den almindelige Storindustri, og derfor vil vi heller ikke lade os binde af Arbejdsgiverforeningen, ligesom vi ikke ønsker vore Arbejdere ind i Arbejderorganisationerne. Vi ønsker ikke, at Landbruget skal rustes til at staa som to krigsførende Hære med dertil hørende Kampe, og allermindst vil i øvrigt vort Samfund være tjent med det. — Efter det stærke Angreb, det ærede Medlem Hr. Drachmann har rettet, vil jeg spørge: Hvem er det ærede Medlem Talerør for, naar han skriver en saadan Artikel og retter et saadant Angreb? Naar han overfalder Landbrugserhvervet og dets Mænd og siger: Marodører og Lockoutbrydere, og kalder vor Optræden Svineri og en Skam-plet paa det danske Landbrug, paa hvis Vegne taler han saa? Er det paa Industri-raadets eller paa Arbejdsgiverforeningens Vegne, eller er det paa egne Vegne?

Idet jeg beskæftiger mig med Organisationskampene, ligger det nær i denne